

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den danske Soldat

Citation: Hertz, Henrik: "Den danske Soldat", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid64695/facsimile.pdf (tilgået 14. april 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den danske Soldat.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den nabue Mark,
Der nylig gjenløb af Kampen,
Herte man kun et Gisp, et Dron,
Og en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sankte sig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Wildhed
Maled' endnu sine haarde Træl
I Natens ustadige Stilhed.

En Sønderlyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Glette.
Han holdt ved Lommen sin Hovedmands Hest.
Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimødt Hjerter.
Blads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var alt hvad hans Hu begjærte.

Han fasted' Diet paa Balpladsen hen,
Paa de Saarede, paa de Døde.
Mangen, der nu var saur og fin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
„Jeg seer, mig Lykken har søiet.
„Blaged' mig ei en ulidelig Tørst,
„Saa var jeg af Hjertet fornøjet.“

Han saae omkring sig. „Habde jeg nu,
„Heden og Tørsten at lindre,
„Et eneste Kruus af vort Slensborger-Øl!
„— Men jeg faaer vel nøies med Mindre.“

Han fik da tilfødt — Gud vide, hvordan —
En Flaske med Øl, men sukked':
„Evenskerens Øl er lodlig tøndt;
„Lad gaae! naar kun Tørsten er slukket.“

Bejjærlig fante han Glasfens Hals
Til Munden, lænet tilbage —
Da trængte med Get til hans Dre hen
En Ven og en vaandefuld Klage.

Han saae til Siden. En soenst Dragon,
Straft hen i Sandet, han stued'.
Venet var hufellig skudt ham fra —
Med at see det Soldaten gried'.

„Giv mig en Drik at lædste min Tørst!“
Saa vaandebe sig den Arme.
„Lag,“ raachte Soldaten, „tag det Alt!
„Her maa jo en Steen sig forbarme.“

Dg han hoiede sig til den Saarede ned,
Dg holdt ham Glasfen til Munden.
„Drik, Kammerat! det er vel dig undt.
„Hvor gaaer det? Smerter dig Bunden?“

„Din Staffel! du trækker kun tungt dit Weir;
„Kom, lad mig løsne din Troie.“
Men Evesfæren flirrer paa ham saa stibt,
Med et ondt, et hevngjerrigt Die.

Dg da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Dg han griber Pistolen og trykker Løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
Der ynktes ved Andres Dvide;
Dg Synderjorden stod holden og heel,
Dg Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet soer op:
„Din Kjeltring! Du vil mig forraske?“
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

Dg han stillede sig rolig hen paa sin Post,
Dg læned' sig op til Hesten,
Lønte saa Flasken til Hælsten ud
Dg rakte Svenskeren Østten.

Han bød' sig atter og Loe saa smaat:
„Det skal være din Straf, at vi dele.
„Gavde du holdt dig i Skindet sunkt,
„Saa kunde du drikke det Hele.“

— Det var den Havn, han opledes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannedes Hjerte slaaer dobbelt frit,
Naar Krøniken Sigt fortæller.

Den danske Konge erfoer hin Daad.
Soldaten han flux lod kalde,
Dg glad tilmode, med kongelig Gunst,
Han talede høit for Alle:

„Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
„Til at adles det ikke trænger.
„Kun for at binde dig end mere fast,
„Guldkjeden jeg om dig hænger.

„Dg til Grindring, at nys din Hu
„For Medhul og Hoimod stod aaben,
„Du hare herefter adeligt Skjold,
„Med en halvsfuld Flaske til Waaben!“

— Saa lyder Sagnet. I Hensborg By
Soldatens Uffom mon være,
Dg holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamsfader, høit i Ære.